

¡Vull ser mare!

La història. Argentina, ara. Malena, 38 anys, metgessa, rep la trucada del Dr. Costas que l'informa que ha de viatjar d'immediat al nord del país, atès que el bebè que ella està esperant és a punt de néixer.

Les formes. El cinema argentí juga fort. De vegades, massa. És el que li passa a *Una especie de familia*, que vol ser una espècie de pel·lícula omnibus sobre l'obsessió per ser mare, la denuncia social i el tràfic de bebès.

Tres temes en un relat melodramàtic, transvestit de 'road movie' i thriller moral, segons afirma el seu guionista i director Diego Lerman (Buenos Aires, 1976), que s'oblida d'adjectivar de fosc i plujós. A major glòria de la Lennie, bàrbara ella. Val a

dir que aquest cronista sovint s'ho passa millor escrivint sobre una pel·lícula que no pas veient-la. És el cas. Davant la pantalla de l'ordinador, la moviola mental rebobina el que has vist a la pantalla cinematogràfica, i recordes. Recordo la Bárbara Lennie posant cara de prunes agres al llarg del seu llarg periple per fer-se amb la criatura d'una mare necessitada de diners. Per relatar semblant calvari obsessiu, Diego Lerman posa el pilot automàtic

del sentimentalisme, a estones estripat, que giravolta entorn la Lennie. Ni un sol pla del film, ni un, sense contemplar la glamurosa carona i la figura estilitzada de la Bárbara. Amb tot, ves per on, em quedo amb el personatge de la Marcela, encarnat per Yanina Avila, actriu ocasional, que prem els llavis en una ganyota de ràbia i d'impotència. Tenia raó Pasolini quan sostenia que els no-actors fan creïble allò increïble. Per cert, la guarnició

actoral que acompanya el protagonisme omnipresent de la Lennie, el distant Claudio Tolcachir i, sobretot, el Daniel Aróz de veu rogallosa i presència inquietant, que aporten, plegats, el toc masculí, i equidistant, en un melodrama que posa a parir la maternitat

Una especie de familia

Director:

Diego Lerman.

Intèrprets:

Bárbara Lennie,
Daniel Aróz,
Claudio Tolcachir.
**Argentina. 2017.
95'. JCA Alpicat.**

forçada. Comprada.

El fons. Ésser mare no es pot aconseguir a qualsevol preu.

La imatge. La pobra mare pobre, negant-se a agafar el seu nadó en sortir de l'hospital.

La frase. 'No me voy a ir de aquí sin mi bebé', avisa la Malena-Lennie. És la determinació obsessiva d'una dona que no atén a raons ni a lleis.

La recomanació. Interessats en el cinema argentí de caire social i fans impecables de la Bárbara Lennie.